

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky, soudce Václava Štencla a soudkyně Evy Šonkové v právní věci žalobce: **H. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-43335-19/DP-2024, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2025, č. j. 1 A 35/2025-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 6 134,70 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a to podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud dal žalobci za pravdu v tom, že rozhodnutí žalovaného je částečně nepřezkoumatelné v otázce, zda žalobce představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti, resp. zda jím spáchaný trestný čin dosahuje takového stupně závažnosti či má takovou povahu, že je nutné vyloučit jeho pobyt na území. Vycházel přitom z požadavků judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) vyplývajících

z rozsudku ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18, *G. S. a V. G.* Městský soud dospěl k závěru, že v rozhodnutí žalovaného absentuje podrobnější posouzení, proč žalobce představuje takovou závažnou hrozbu, a to i do budoucna, i s ohledem na druh dosavadního povolení k pobytu, s ohledem na to, že žalobce „zatím plní“ uložený podmíněný trest odnětí svobody a že spáchal majetkový trestný čin.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil. Přijatelnost kasační stížnosti odůvodňuje tím, že se rozsudek městského soudu vymyká stávající judikatuře. Městský soud vyžaduje po stěžovateli podrobnější odůvodnění závěru, že je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k pobytu uvedený v § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se zabýval povahou trestného činu žalobce, byť výslovně nezmínil rozsudek SDEU ve věci *G. S. a V. G.* Taková povinnost stěžovateli ze zákona ani neplyne, a zřejmě proto po něm žádný soud dosud nevyžadoval, aby odůvodňoval své rozhodnutí s ohledem na závěry SDEU učiněné v obdobné věci. Sám zákonodárce v § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně vyjádřil, jaký typ trestné činnosti je dostatečně závažný pro to, aby byl žalobce „vyloučen z pobytu na území“. Městský soud vytrhl z kontextu rozhodnutí stěžovatele větu o tom, že podmínky podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody žalobce plní. To stěžovatel netvrdil. Měl na mysli, že mu není známo, že by se žalobce v době, na kterou mu byl výkon trestu odnětí svobody odložen, dopustil jednání, za něž by byl opětovně trestně stíhán. Stěžovatel neměl povinnost prokazovat, že se žalobce v budoucnu dopustí trestné činnosti. Jeho povinností bylo „pouze“ ověřit existenci takové hrozby, a ta je po dobu trvání zkušební doby stále přítomna. Žalobce navíc neučinil ničeho, aby ji snížil. Stěžovatel se tedy věnoval individuálnímu posouzení případu žalobce, hodnocení závažnosti jeho jednání i hrozby, kterou představuje do budoucna. Učinil tak ovšem v části rozhodnutí, která se věnovala přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že zamítnutí žádosti s odkazem na doslovné znění § 46a zákona o pobytu cizinců nepostačí, jelikož toto ustanovení je třeba vykládat eurokonformně, tedy ve světle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39, a ze dne 25. 1. 2023, č. j. 2 Azs 179/2022-28. Stěžovatel v posuzované věci závažnost, druh protiprávního jednání či délku uloženého trestu nezohlednil. Dále neprokázal, že by bylo ve veřejném zájmu i přes hluboké rodinné vazby žalobce na území České republiky setrvat na jeho vycestování z České republiky a na znemožnění dalšího pobytu žalobce na území. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

pokračování

[6] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kritérium přijatelnosti se uplatní i v případech, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[7] V daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro věcné projednání kasační stížnosti, neboť ve věci nevyvstala žádná otázka, která by v judikatuře Nejvyššího správního soudu byla řešena rozdílně. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledává důvod se odchýlit. Nutno poznamenat, že stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že se napadený rozsudek údajně vymyká stávající judikatuře, aniž by však na konkrétní judikaturu odkázal. Zmiňuje pouze rozsudek SDEU ve spojených věcech *G. S. a V. G.*, ovšem nikoliv s cílem poukázat na rozpor napadeného rozsudku s tímto rozsudkem SDEU, nýbrž s argumentací, že „předposouzení“ požadované tímto rozsudkem provedl již zákonodárce.

[8] Závěry městského soudu učiněné v napadeném rozsudku odpovídají nejen rozsudku SDEU ve spojených věcech *G. S. a V. G.*, ale také navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39, či ze dne 25. 1. 2023, č. j. 2 Azs 179/2022-28). Z nich plyne, že pro vyloučení pobytu cizince na území je povinností stěžovatele prokázat, že osobní chování žalobce představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti, a to i do budoucna a s ohledem na závažnost, resp. druh protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Samotná skutečnost, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, neznamená, že představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice o právu na sloučení rodiny. Nestačí vycházet pouze z typové závažnosti spáchaného trestného činu, nýbrž je třeba zabývat se jednotlivými aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povahou, konkrétní závažností či stupněm společenské škodlivosti. Jedině tak je možno dospět ke konkrétnímu posouzení, zda osobní chování cizince představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro některý ze základních zájmů společnosti.

[9] Rozhodnutí žalovaného takové úvahy neobsahovalo, a to ani v části týkající se posouzení zásahu do rodinného života žalobce (předmětem poměřování v této části navíc nebyl veřejný pořádek či základní zájmy společnosti, nýbrž rodinný život žalobce). Za této situace odpovídá závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne

4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[10] Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud obsah žalobou napadeného rozhodnutí dezinterpretoval. Odkaz městského soudu na úvahu žalovaného, že žalobce „*podmínky podmíněného odkladu výkonu trestu podle všeho zatím plní*“, odpovídá obsahu žalobou napadeného rozhodnutí. Ze strany městského soudu šlo navíc pouze o podpůrný argument.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nedopustil se ani zásadního pochybení při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalovaný (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce představují odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“), činí 4 620 Kč (§ 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba k odměně za daný úkon připočítat 450 Kč jako náhradu hotových výdajů. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tedy o 1064,70 Kč. Celková náhrada nákladů řízení žalobce tak představuje částku 6 134,70 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta 30 dnů.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2026

Karel Šimka
předseda senátu